

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4804/2022
12.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Цакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈП“Водовод Врање“, коју заступа пуномоћник Марија Јанићијевић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1190/2022 од 09.09.2022. године, у седници већа одржаној 12.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1190/2022 од 09.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1190/2022 од 09.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1190/22 од 09.09.2022. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 386/19 од 01.12.2021. године, којом је обавезан тужени да исплати тужиоцу разлику од исплаћене до припадајуће плате, за период од августа закључно са платом за октобар 2016. године, у износима наведеним у изреци са законском затезном каматом од доспећа до исплате, те да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 96.800,00 динара са законском законском затезном каматом од извршности одлуке, па до исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни потреба новог

тумачења права. О праву тужиоца на исплату разлике између исплаћене плате и плате која би тужиоцу припала на основу члана 5. ст.1 и 3. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, одлучено је тако што је тужбени захтев усвојен, уз адекватну примену материјалног права, будући да је супротно одредбама наведеног Закона, тужени у утуженом периоду умањивао тужиоцу основицу за обрачун и исплату плате 10%, а да тужилац задржава своју нето плату без умањења јер је иста нижа од законом прописаног минимума који не подлеже умањењу. Пресуда Рев2 1507/2021 од 07.07.2021. године није донета у предмету са истим чињеничним стањем и правним основом као у конкретном случају, тако да не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Тужба је поднета поднета је 31.07.2019. године ради исплате разлике плате, а вредност предмета спора побијаног дела износи 4.245,27 динара.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић